

Kapitola 1: Záchranná mise

Před 5 lety

V parku stála Anna Černá, 12letá dívka, 158 centimetrů vysoká, s dlouhými blondatými vlasy sahajícími pod ramena a světle modrými očima. Oblečená do červeného trika s krátkými rukávy, černých kalhot a šedivých bot s růžovou podrážkou sahajících až nad kotníky. Na zádech měla pověšený hnědý toulec s deseti šípy se stříbrným hrotem, světle hnědým dřikem a bílými křídélky. V levé ruce držela luk se stříbrným držadlem a světle hnědými lamelami a střelila na terč stojící 250 metrů od ní. Opodál hráli lidé na hřišti basketbal. Po obou stranách hliněné cesty se tyčily listnaté stromy. Na zemi rostla dokonale posekaná tráva. Nebe bylo azurově modré bez jediného mraku. Šíp se zabodnul doprostřed terče. „Ou já! Přímo do středu! Jsem úžasná!“ radovala se Anna. „Proč jsem tak dobrá?“ Porozhlédla se po parku. „Kde je tak dlouho? Slíbila mi, že si se mnou zatrénuje. Mám jí zavolat?“ Vyndala z kapsy zlatý telefon s černou obrazovkou a podívala se na čas. Hodiny na mobilu ukazovaly dvanáct odpoledne. „Zdá se, že má ještě čas. Ona rozhodně nepřijde pozdě, vždyť je dokonalá.“

Zazvonil telefon. Anna se lekla a málem upustila svůj přístroj, ale naštěstí ho chytila těsně nad zemí. Když se podívala na displej, tak se tam objevilo jméno „Rea“.

„Podívejme se, kdo to volá.“ Zvedla telefonát a přiložila si

mobil k uchu. „Co se děje? Kde jseš?“

„Promiň, Annie,“ omlouval se dívčí hlas. „Obávám se, že na náš trénink nedorazím. Něco mi do toho vlezlo.“

„A co?“

„No...“ Dívka se na chvíli odmlčela.

„Haló! Slyšíš mě!“

„Myslím, že by ses na to raději měla jít podívat.“

„Kde jseš?“

„Doma.“

„Stalo se něco tatkově nebo mámě?“

„Ne. Oba jsou v pořádku. Prostě sem přijď a uvidíš.“

„Dobře, dobře. Už jdu. Ale jestli to bude blbost, tak si mě nepřej!“

„Slibuju ti, že to není blbost.“

„Tak jo. Už jdu.“

„Díky.“

Anna vypnula telefon a povzdechla si. „Zajímalo by mě, co to bude.“ Pověsila si luk na rameno a vyndala šíp z terče. „Doufám, že to nebude nic vážného.“ Uložila si šíp do toulce a podívala se na cestu. „No, měla bych jít. Čím dřív přijdu, tím dřív se dozvím, co se děje.“

Anna přišla k domu nabarvenému na zlato s hnědou střechou. U něj stála její matka, 36letá žena, širší postavy, 165 centimetrů vysoká, s dlouhými blondatými vlasy danými do copu a modrýma očima. Oblečená do fialových šatů s krátkými rukávy a hnědých bot sahajících až nad kotníky. „Mami? Co tady děláš?“ nechápala Anna.

„Čekám na tebe,“ odpověděla matka.

„Opravdu? A proč? Co se děje? Rea říkala, že mi chce něco

řict.“

„Ano. Víš, jde o to...“

„Kde je vůbec Rea?“

„Necháš mě domluvit!?“

„Tak promiň.“

„Pravdou je, že Andrea odjíždí.“

„Kam jedeme? Na dovolenou?“

„Ne, ty to nechápeš, Anno. Ty nikam nejedeš.“

„Jak to myslíš, že nikam nejedu? Jestli jede Rea někam, tak tam jedu i já. To jsme si slíbily.“

„Časy se mění, Anno. Andrea odjíždí pryč a už se možná nevrátí.“

„Ne! Tomu nevěřím! Jak by se to mohlo stát! Nikdy by mě neopustila! Nikdy by nic takovýho neudělala!“ Anna udělala krok dopředu. Matka jí zatarasila cestu. „Co to děláš? Jdi mi z cesty! Musím vidět Reu!“

„Nepustím tě do domu, dokud budeš našťvaná.“

„Nejsem našťvaná! Jsem jenom zmatená! To je všechno!“

„Jsi si jistá? Vidím to v tvé tváři. Vidím, že se rozčiluješ.“

„A co? Můžu s ní mluvit, ať mám jakoukoli náladu, ne? Je to moje sestra! Vždycky jsem na ni našťvaná, protože je lepší než já. Ale pokud mě opustí, tak jí... tak jí... tak jí to nikdy neodpustím!“

„Anno...“

„Tak mě, prosím, nech jít za ní. Jenom s ní chci mluvit.“

„Dobrá. Nechám tě jít za ní. Ale musíš mi něco slíbit.“

„Co?“

„Slib mi, že se ji nepokusíš zastavit. Že se nepokusíš jít za ní.“

„Slibuju.“

„Tak už běž.“ Matka ustoupila.
„Díky, mami!“ Anna vběhla do domu.

Ve svém pokoji si balila oblečení do kufru Andrea Černá, 12letá dívka, 158 centimetrů vysoká, s dlouhými blondatými vlasy sahajícími pod ramena a světle modrýma očima. Oblečená do žlutého trika s krátkými rukávy, tmavě modrých kalhot a oranžových bot se žlutou podrážkou sahajících až nad kotníky. Zavazadlo měla položené na posteli, která se nacházela po pravé straně pokoje. Lůžko bylo zahaleno černým povlečením, růžovým polštářem ve tvaru srdce a modrou peřinou s bílými štěňaty. U okna stál větší hnědý dřevěný stůl s menším šedivým notebookem a třemi propiskami. Za ním byla hnědá police s knihami. Vedle stolu se tyčila hnědá skříň na oblečení. Na druhé straně pokoje za postelí postával malý hnědý stolek s velkou černou televizí. „Reo!“ Přiběhla tam Anna.

„Annie! Ty jsi přišla!“ Andrea přestala pakovat a přistoupila k Anně.

„Prosím, Reo, řekni mi, že není pravda to, co mi máma řekla.“

„Co ti řekla?“

„Řekla, že odjíždíš.“ Anna si všimla tašky s oblečením. „Je to pravda, že?“

„Omlouvám se, Annie.“

„Proč mě chceš opustit?“

„Nechci tě opustit. Věř mi, je to pro mě dost těžký.“

„Tak proč teda odcházíš?“

„Protože mám jedinou šanci studovat v zahraničí. Vždyť víš, že jsem si vždycky přála studovat v Japonsku. Pokud teď nepůjdu, tak o tu příležitost přijdu a... a navíc se ti něco

strašného stane, když tady zůstanu.“

„O čem to sakra mluvíš? Spíš se mi něco stane, když odjedeš!“ Anna sklopila hlavu. „Pořád tomu nerozumím.“

„Nechci po tobě, abys to pochopila, Annie. Chci jen, abys to přijmula. A nikdy na mě nezapomněla. Slibuju, že ti budu volat každý den.“

„To nemusíš! Už mi nikdy nevolej! Neopovažuj se vrátit domů! Ty zrádkyně!“

Andrea se vyděsila. „Annie...“ Natáhla ruku k Anně.

„Nešahej na mě!“ Anna odstrčila její ruku. V očích se jí lesknuly slzy. „Už tě nikdy nechci vidět, Andreo! Nesnáším tě! Nesnáším tě!“ Utekla a cestou zavřela dveře tak silně, až se otrásl dům.

„Annie! Prosím! Vrať se! Annie!“ Andrea otevřela dveře a chtěla běžet za svou sestrou, ale do cesty se jí postavila matka.

„Jsi připravena, zlato?“ zeptala se.

„Mami, bude Annie v pořádku?“

„Nemusíš se o ni bát. Za pár dní se z toho dostane.“

„Jseš si tím jistá? Křičela na mě, že mě nesnáší.“

„Neboj se, bude v pořádku.“

„Dobře. Když to říkáš. Věřím ti. Věřím, že to tady Annie zvládne beze mě.“

„Až se sem zase vrátí Reed a Ruby, tak na tebe zapomene.“

„Jo. Asi máš pravdu. Díky, mami. Prosím, postarej se o ni.“

„Byla bych radši, kdyby to byla Anna, kdo odjede, ale budu se muset smířit s tím, že budu žít jen s tím horším dítětem.“

„Mami, Annie není tak hrozná, jak si myslíš. Prostě jí dej čas. Jednou si budete rozumět.“

„V to doufám.“ Matka se podívala na hnědé hodiny pověše-

né na zdi na chodbě. „Už bys měla jít, nebo ti uletí letadlo.“
„Jo, máš pravdu. Prosím, rozluč se za mě s Annie.“
„Rozloučím. Tak už běž!“
„Sbohem, mami.“ Andrea objala matku a odešla.
„Sbohem, mé dítě.“

*

Současnost

Po ulici Konaly šla Andrea. Vykráčela si po kamenné cestě s trávou rostoucí podél ní. Z obou stran stály stejně vysoké domy různých barev. „Zajímalo by mě, jak se budou ostatní tvářit, až mě uvidí.“ Otevřela hnědé dveře od svého domu. „Jsem domaaa!“ Chvilí stála ve dveřích a čekala, jestli ji někdo přijde přivítat, ale nikdo se tam neobjevil. „To je divný.“ Zavřela dveře. „Haló! Je tu někdo? Annie? Mami? Tati? Někdo?“

Vešla do svého pokoje. Na posteli seděla matka a tiskla k hrudi malou fotografii. „Mami?“ Přistoupila k matce a zamávala jí pravou rukou před tváří. Matka ji ignorovala a podívala se z okna.

„Přišla jsem úplně o všechno! Ztratila jsem vše! Nevím, co mám teď dělat!“ Zahleděla se na fotografii Andrey s Annou.

„Mami...“ Andrea přistoupila k matce a klekla si. „Mami, to jsem já. Andrea. Tvoje dcera. Vzpomínáš si na mě?“

„Andrea. Ano, o tu jsem taky přišla. Opustila mě a nechala mě tady s tím démonem.“

„O čem to mluvíš, mami?“

„Zemřela v té hře.“

„Kdo? Annie? To není možný! Řekni, že nemluvíš o Annie! Mami! Odpověz mi!“

„Anno, proč jsi to udělala? Proč jsi zemřela?“

Andrea se zděsila. „Nemá cenu se snažit z tebe něco dostat. Půjdu si pročistit hlavu!“ Vstala a začala odcházet.

„Vítej zpátky, zlatíčko.“

Andrea se zastavila a podívala se na matku. „Mluvíš na mě, mami?“

„Samozřejmě.“ Matka vstala a objala Andreu. „Na koho bych asi měla mluvit?“

„Nevím. Před chvílí jsi mě ještě nevnímala.“

„Omlouvám se. Byla jsem úplně mimo. Pořád tomu nemůžu uvěřit.“ Matka se podívala na kalendář. „Ó můj bože! To už uběhl rok od její smrti?“

„Mami, Annie opravdu umřela v té virtuální realitě?“

„Ano. Aspoň si to myslím. Probudila se z té noční můry, ale její břicho krvácelo. Pravděpodobně se to stalo v boji. Šla jsem zavolat sanitku. A když jsem se vrátila, tak už tam nebyla. Jediné, co po ní zbylo, byly kapky krve na zemi. Musela se vypařit jako ostatní hráči, což znamená, že zemřela.“

„Takže zmizela? Stejně jako ostatní?“ Andrea se zamyslela. „Nevěřím, že jsou všichni mrtví. Když někdo zmizí, tak to neznamená, že je mrtvej, že? Možná jsou pořád v té hře. Teď už i fyzicky, nejenom psychicky.“

„Pořád musíš brát všechno pozitivně, že?“

„To jsem prostě já!“ Andrea se porozhlédla po pokoji. „Kde je ta hra?“

„Není tady! Taky zmizela! I kdyby tu pořád byla, tak tě k ní nepustím! Nechci ztratit ani svou druhou dceru!“

„Já bych se jenom do té hry šla podívat, jestli tam jsou. Já rozhodně neumru v hloupý hře! Co si o mně myslíš, mami?!“

„I tak se neopovažuj ani přiblížit k té hře, jasný?“

„Dobře. Jak chceš, mami.“

„Půjdu něco vytvořit na oslavu tvého návratu.“ Matka odešla.

„Byla bych radši, kdyby tady byli úplně všichni.“ Andrea si povzdechla.

V noci seděla Andrea na posteli a dívala se na fotografie ze svého dětství. „Annie, nevěřím, že bys v tý hře umřela.“ Projela rukou po fotce své sestry. „Kde jseš, Annie?“ Otočila stránku, když v tom zazvonil zvonek. „Kdo by to mohl být takhle pozdě?“ Vstala a odložila na postel album. „Možná to je taťka.“ Přistoupila ke dveřím ven a otevřela je, avšak nikdo tam nestál. „To je divný. Netrvalo mi to tak dlouho přijít sem.“ Chtěla zavřít dveře, když v tom se na zemi rozzářilo červené světlo. „Co je to?“ Sebrala ze země červenou krabici a sundala z ní víko. V ní se nacházela hra s názvem Život ve snu. Andrea se zděsila. „To je ona! To je ta hra, kterou hrála Annie!“ Rychle zabouchla dveře, podívala se, jestli matka spí, a potom se vrátila do svého pokoje. „Zdá se, že mi někdo dává znamení, že je Annie stále naživu. Neboj se, Annie, už jdu! Najdu tě a zachráním tě! Vydrž ještě chvíli!“ Vložila hru do černé krabice s nápisem VR, kterou našla pod postelí, kde si vzala i stříbrnou helmu s černými brýlemi. „Pojďme na to! Ať se stane cokoli, tak se nesmím nechat ovládnout tou hrou! A rozhodně se tam nesmím nechat zabít. Mým úkolem je najít Annie a zachránit všechny hráče, kteří tam uvízli.“ Hluboce se nadechla. „Jde se na to!“ Dala si na hlavu helmu. Hra se rozzářila červeně.

*

Andrea ležela v místnosti, kde nebylo nic víc než velké nekonečné bílé zdi. „Kde to jsem?“ Vstala a porozhlédla se po prostoru. „Je tohle místo pro začátečníky?“

Před ní se objevila tabulka, kde bylo napsáno: „Vítejte ve hře Život ve snu. Zvolte si jméno.“

„Zdá se, že jsem měla pravdu.“ Andrea se zamyslela. „Nechám si svoje jméno, to je jasný!“ Pomocí virtuální klávesnice zadala své jméno a odsouhlasila to.

„Nyní zvolte, prosím, své pohlaví.“

Před Andreou se objevily obrázky označující mužské a ženské pohlaví a nápis jiné. „To je jasný, ne?“ Andrea se prstem dotkla růžového křížku s kolečkem.

„Výborně. Už zbývá jen vybrat si povolání.“

Zjevila se před ní tabulka s tisíci povoláními. „Povolání, huh? Nad tím jsem nepřemýšlela. Co bych tak chtěla být?“ Andrea se zamyslela. „Já vím! Zavřu oči a na co sáhnu, tím budu. Geniální!“ Zavřela oči a projížděla prstem po tabulce, až se dotkla povolání *Nindža*, a potom otevřela oči. „Ó já! Jsem nindža! To je super! To je HKP!“

„Jste spokojeni se svým výběrem?“

„Samozřejmě.“ Klikla na *Ano*.

„Dobrá, je na čase začít hru. Přejeme Vám příjemné hraní.“

„Tak jo. Doufám, že hned najdu Annie a vrátíme se společně domů, než to mamka zjistí.“

„Připravena hrát, Andrea?“

„Jasně, že jsem.“ Zmáčkla *Ano*. „Jde se hrát!“ Kolem ní se rozzářilo bílé světlo. „Co to... Co se děje? Co má to světlo znamenat? Je to něco dobrého, nebo špatného?“

*

Andrea se probudila na louce a vstala. „Kde to jsem?“ Porozhlédla se kolem. „Páni! To je hustý! To je úžasná grafika! Všechno to vypadá tak skutečně! Nemůžu uvěřit, že se to povedlo tak dokonale.“ Všimla si, že se její oděv změnil. Byla

oblečená do černého trika s krátkými rukávy, černou kapucí, bílým písmenem A uprostřed a bílým písmenem Č v dolním rohu, černých rukavic bez prstů, bílého opasku, černých kalhot a černých bot s bílou podrážkou sahajících až nad kotníky. V obou rukách držela meč se stříbrnou čepelí a zlatým jílcem. „Páni! To je hustej kostým! Líbí se mi!“ Podívala se před sebe. „Kudy ted’? Nemyslela jsem si, že to tady bude tak velký. Kde mám vůbec začít hledat?“ Zamyslela se. „Asi bych se měla nejdřív dostat z tohoto místa. Ale kam mám jít? Cesty vedou do všech stran.“ Povzdechla si. „To je otrava!“

„Andreo!“ ozval se ženský hlas.

„Huh? Co to bylo? Annie? Jseš to ty?“

„Annie? Nejsem Annie.“

„Tak kdo jseš? A kde vůbec jseš?“

„Přímo před tebou.“ Před Andreou se vytvořil zlatý stín ženské postavy. Andrea se vyděsila.

„Jseš d-d- duch?“

„Ne. Jen mi něco brání, proto mě ted’ nevidíš v mé pravé podobě. Nemusíš se bát, nejsem nepřítel.“

„To je dobře.“ Andrea si oddechla. „Nesnáším duchy.“

„Já také ne.“

„Tak kdo teda jseš?“

„Ou. Bude to ode mě neslušné, ale zatím se ti nemohu představit.“

„Aha. A můžeš vůbec něco udělat? Objevila ses tady z nějakýho důvodu, ne?“

„Ano. Přišla jsem tě varovat.“

„Před čím? Před tím, že mi hrozí to, že bych tady mohla zůstat?“

„Zdá se, že něco víš o tom démonovi.“

„O démonovi? Ne, o tom jsem neslyšela.“

„Tak co víš o této *hře*?“ Žena rukama naznačila uvozovky.

„Proč uvozovky?“

„Protože toto není jen hra, ale i jiný svět, který si ten démon přivlastnil.“

„Rozumím.“ Andrea se zamyslela. „No, jediný, co o týchle hře vím, je to, že když tady lidi zemřou, tak zmizí z našeho světa. Nevím, jestli se vypaří a zemřou i u nás, nebo se jen přenesou sem. A taky vím, že se to samý stalo mé sestřičce. To je všechno, co vím.“

„Takže vlastně nevíš vůbec nic.“

„Vypadá to tak.“

„Démon společně s člověkem z tvého světa očaroval hru, aby v ní lidé zůstali navěky. Když zde zemřeli, tak se přenesli do tohoto světa a stali se otroky démona.“

„Věděla jsem to! Takže opravdu nejsou mrtví, ale žijou! Takže moje sestra žije taky!“

„Neřekla bych, že jsou úplně naživu.“

„To nechápu.“

„Démon z nich vysává jejich energii. Až z nich vysaje poslední kapku energie, tak zemřou doopravdy. Slyšela jsem, že se to už pár lidem stalo. Děje se to už jeden celý rok.“

„Tak dlouho? Doufám, že Annie ještě žije.“

„Poslouchej mě, Andreo. To já ti poslala tuto hru.“

„Takže to ty, huh? Rozumím. Chtěla jsi, abych zachránila svou sestru?“

„Nejenom to. Chci tě požádat, abys zastavila démona.“

„Sama? To nevím, jestli dokážu.“

„Nikdo neřekl, že budeš sama. Pomohu ti.“

„Vážně? Ale co zmůžeš? Vždyť jsi jenom stín, nebo tak

něco.“

„Pokud spojíme své síly, tak už nebudu pouhý stín.“

„Chceš mi dát svoji sílu? A co umíš?“

„Jsem bohyní světla.“

„Opravdu? To je tak hustý!“ Andrea se usmála. „Dobře. Přijímám tvou nabídku.“

„Skutečně? To je úžasné! Ale než proběhne spojení, musím ti doříct příběh o tomto světě.“

„Tak jo. Poslouchám.“

„Démon Akuma je moje mladší sestra.“

„Ou! To musí být pro tebe těžký.“

„Už jsem si zvykla. Není zlá, jen osamělá.“

„To mi připomíná mou sestru.“

„Akuma posedla člověka z tvého světa, aby se mohla zhmotnit.“

„Stejně tak, jak to chceš teď udělat ty mně?“

„Ano. Ale až bude po všem, tak tvé tělo opustím.“

„Slibuješ?“

„Ano. Slibuji. Já vždy své sliby splním.“

„Tak dobře. Ještě mi řekni, kdo jsou ti lidi z mého světa? Koho tvoje sestra posedla? A kdo jí pomohl očarovat tuhle hru?“

„Nemám tušení. Neměla jsem šanci to zjistit. Nemohu se dostat do paláce, kde se Akuma ukrývá. Ale vím, že se tam nachází i zbylí lidé z tvého světa, ze kterých vysává jejich energii.“

„Co se stane, když z nich vysaje veškerou energii a nikdo tam už nezůstane?“

„Zničí veškeré světy a ponechá si tu jen ten svůj.“

„To zní strašně!“

„Obávám se, že nemáme moc času.“

„Kolik nám zbývá?“

„Bojím se, že jen měsíc.“

„Měsíc? Jenom měsíc? A jak je daleko ten její palác?“

„Daleko. Hodně daleko.“

„Tohle není dobrý!“ Andrea si dřepala a chytila se za hlavu.

„Co když přijdu pozdě? Co když tam přijdu a Annie už bude...“ Praštila pěstí do země. „Ne! Nesmím myslet na takovýhle věci!“ Vstala a upřela vážný pohled na ženu. „Udělám to! Zastavím tvoji sestru! Zachráním zbylé lidi! Udělám to, i kdyby to byla poslední věc, kterou udělám!“

„Děkuji ti.“

Andrea se podívala na křižovatku cest. „Je tady někdo, kdo v týhle hře nezemřel?“

„Nemyslím si, že je to možné. Kromě tebe. Ty jsi sem vstoupila až teď.“

„Nikdo jinej se sem nedostal až po konci hry?“

„Ne. To nebylo možné.“

„Pravda. Vždyť stáhli tu hru z prodeje. A už se k ní nikdy nevrátili.“ Andrea si povzdechla. „Zdá se, že to je jen na mně a na tobě.“

„Ano.“

„Tak pojďme na to. Přece jen nemáme moc času.“

„Souhlasím. Nyní chyt' mou ruku.“ Žena natáhla k Andree ruku. Andrea ji uchopila.

„A co teď?“

„Mysli na moc světla. Mysli na světlo.“

Andrea zavřela oči. „Myslím na světlo!“

„A teď otevři své oči.“

Andrea otevřela oči. Žena zmizela. Andreiny oči problikly

bíle. Chytila se za hlavu. „Au! Moje hlava! Asi jsem moc přemýšlela!“ Podívala se před sebe. „Sakra! Zapomněla jsem se jí zeptat, kudyma mám jít! Takže,“ podívala se na všechny cesty, „zase zavřu oči a vyberu si.“ Zavřela oči a otáčela se dokola. Najednou před ní začalo zářit zlaté světlo. Otevřela oči. „Ou! Hádám, že mi dává znamení. Dobře, Annie! Neboj se! Už jdu! Zachráním tě!“ Rozběhla se za světlem. Pod Andreou se objevila díra. „Co to sakra...“ Andrea začala padat, ale zachytila se za okraj. „Na tenhle trik neskočím!“ Chtěla se vytáhnout ven, jenže jí postava v černé kápi šlápnula na ruku. Andrea zakřičela bolestí.

„Zdravím tě, Andreo,“ pozdravila žena démonským hlasem.

„Co jseš zač?“

„Možná mě znáš, možná ne. Ale já chci jen jedno. Chci, abys zemřela.“

„Tak se mnou bojuj!“

„Ne, to by nebyla zábava! Ale tohle ano!“ Žena odstrčila Andreinu ruku z kraje.

„Co to děláš? Vždyť spadnu!“

„O to mi právě jde!“ Žena dupla Andree na druhou ruku.

„Ty...“ Andrea se pustila a spadla do díry.

„A už je po všem!“ Osoba se zlostně zasmála.